

8. Dáselle nova redacción ó artigo 38, que pasa a te-lo seguinte contido:

«1. Se a entidade aseguradora fose declarada xudicialmente en concurso e carecese da liquidez necesaria, o Consorcio de Compensación de Seguros poderá anticipar-las gastos que sexan precisos, con cargo ós seus propios recursos, co obxecto do adecuado desenvolvemento do proceso concursal. Non obstante, o pagamento dos dereitos de procuradores e honorarios de letrados será por conta das partes que os designen, sen que proceda o seu anticipo polo consorcio.

Se se formulase proposta de convenio cos acredores e este resultase aprobado, a recuperación polo consorcio dos gastos de liquidación quedará condicionada a que sexan totalmente satisfeitos os demais recoñecidos na liquidación.

2. En caso de concurso, será de aplicación o disposto no artigo 36 desta lei.»

Disposición derradeira vixésimo oitava. *Reforma da Lei de contrato de seguro.*

O artigo 37 da Lei 50/1980, do 8 de outubro, de contrato de seguro, queda redactado da forma seguinte:

«As normas dos artigos 34 a 36 aplicaranse en caso de morte do tomador do seguro ou do asegurado e, declarado o concurso dun deles, en caso de apertura da fase de liquidación.»

Disposición derradeira vixésimo novena. *Reforma da Lei sobre contrato de axencia.*

A alínea b) do punto 1 do artigo 26 da Lei 12/1992, do 27 de maio, sobre contrato de axencia, queda redactado da forma seguinte:

«b) Cando a outra parte fose declarada en concurso.»

Disposición derradeira trixésima. *Reforma da Lei de navegación aérea.*

Engádense dous novos parágrafos ó final do artigo 133 da Lei 48/1960, do 21 de xullo, sobre normas reguladoras de navegación aérea, como parágrafos terceiro e cuarto, coa seguinte redacción:

«Os privilexios e a orde de prelación establecidos nos puntos anteriores rexerán unicamente nos supostos de execución singular.

En caso de concurso, o dereito de separación da aeronave previsto na Lei concursal recoñeceráse-lles ós titulares dos créditos privilexiados comprendidos nos números 1.º a 5.º do punto primeiro. Se non se exercese ese dereito, a clasificación e graduación de créditos no concurso rexeráse polo establecido na dita lei.»

Disposición derradeira trixésimo primeira. *Reforma da Lei de defensa de consumidores e usuarios.*

Engádeselle un novo punto 4 ó artigo 31 da Lei 26/1984, do 19 de xullo, para a defensa de consumidores e usuarios, coa seguinte redacción:

«4. Quedarán sen efecto os convenios arbitrais e as ofertas públicas de sometemento á arbitrase de consumo formalizados polos que sexan declarados en concurso de acredores. Para tal fin, o auto de declaración de concurso será notificado ó órgano a través do cal se formalizase o convenio e á Xunta Arbitral Nacional, quedando desde ese

momento o debedor concursado excluído para tódolos efectos do sistema arbitral de consumo.»

Disposición derradeira trixésimo segunda. *Título competencial.*

Esta lei dítase ó abeiro da competencia que lle corresponde ó Estado conforme o artigo 149.1.6.ª e 8.ª da Constitución, sen prexuízo das necesarias especialidades que nesta orde se deriven das particularidades do dereito substantivo das comunidades autónomas.

Disposición derradeira trixésimo terceira. *Proxecto de Lei reguladora da concorrencia e prelación de créditos.*

No prazo de seis meses contados desde a entrada en vigor desta lei, o Goberno remitiralles ás Cortes Xerais un proxecto de Lei reguladora da concorrencia e prelación de créditos en caso de execucións singulares.

Disposición derradeira trixésimo cuarta. *Arancel de retribucións.*

Nun prazo non superior a nove meses, o Goberno aprobará, mediante real decreto, o arancel das retribucións correspondentes á administración concursal.

Disposición derradeira trixésimo quinta. *Entrada en vigor.*

Esta lei entrará en vigor o día 1 de setembro de 2004, salvo no que se refire á modificación dos artigos 463, 472 e 482 da Lei de axuízamento civil efectuada pola disposición derradeira terceira e ó mandato contido na disposición derradeira trixésimo segunda, que entrará en vigor o día seguinte ó da súa publicación no «Boletín Oficial del Estado».

Por tanto,

Mando a tódolos españois, particulares e autoridades, que cumbran e fagan cumprir esta lei.

Madrid, 9 de xullo de 2003.

JUAN CARLOS R.

O presidente do Goberno
en funcións,
MARIANO RAJOY BREY

13863 LEI 23/2003, do 10 de xullo, de garantías na venda de bens de consumo. («BOE» 165, do 11-7-2003.)

JUAN CARLOS I

REI DE ESPAÑA

Saiban tódolos que a viren e a entenderen que as Cortes Xerais aprobaron e eu sanciono a seguinte lei.

EXPOSICIÓN DE MOTIVOS

Esta lei ten por obxecto a incorporación ó dereito español da Directiva 1999/44/CE, do Parlamento Europeo e do Consello, do 25 de maio do 1999, sobre determinados aspectos da venda e garantía dos bens de consumo.

A directiva establece un conxunto de medidas tendentes a garantir un nivel mínimo uniforme de protección

dos consumidores no marco do mercado interior en todos e cada un dos estados membros. Para iso introduce o principio de conformidade dos bens co contrato, aplicable ós supostos de contratos de compravenda de bens de consumo celebrados entre o vendedor e o consumidor. As disposicións da directiva posúen carácter imperativo de modo que non cabe pactar cláusulas que exclúan ou limiten os dereitos conferidos ó consumidor. En consecuencia, esta lei outorga este carácter imperativo a tódolos dereitos recoñecidos nela.

A lei, de acordo coa directiva da que trae causa, contén dous aspectos esenciais que se refiren, por unha parte, ó marco legal da garantía en relación cos dereitos recoñecidos pola propia lei para garantir a conformidade dos bens co contrato de compravenda; e, por outra, articula a garantía comercial que, adicionalmente, se lle poida ofrecer ó consumidor. O marco legal de garantía ten por obxecto facilitarlle ó consumidor distintas opcións para esixir o saneamento cando o ben adquirido non sexa conforme co contrato, dándolle a opción de esixir a reparación pola substitución do ben, salvo que esta resulte imposible ou desproporcionada. Cando a reparación ou a substitución non fosen posibles ou resulten infructuosas, o consumidor poderá esixir a rebaixa do prezo ou a resolución do contrato. Recoñécese un prazo de dous anos, a partir do momento de compra para que o consumidor poida facer efectivos estes dereitos (no caso de bens de segunda man poderase pactar un prazo menor non inferior a un ano) e un prazo de tres anos, tamén contado a partir do momento da compra, para que poida exercer, se é o caso, as accións legais oportunas.

Polo que se refire á garantía comercial ofrecida polo vendedor ou polo produtor do ben, debe pórlo o consumidor nunha posición máis vantaxosa en relación cos dereitos xa concedidos ós consumidores por esta lei. Toda garantía comercial debe figurar nun documento escrito no que se establezan, de maneira clara, os elementos esenciais necesarios para a súa aplicación. A publicidade relativa á garantía considérase que forma parte integrante das condicións desta.

A directiva engádesse á lista que figura no anexo da Directiva 98/27/CE, relativa ás accións de cesación en materia de protección dos intereses dos consumidores, polo que foi necesario incluír un artigo para introducir a acción de cesación contra as condutas contrarias ó previsto nesta lei.

A norma de transposición ten rango de lei, dado que incide tanto no réxime dos vicios da compravenda, regulados nos artigos 1.484 e seguintes do Código civil, como na regulación da garantía comercial que se recolle nos artigos 11 da Lei xeral para a defensa dos consumidores e usuarios e 12 da Lei 7/1996, do 15 de xaneiro, de ordenación do comercio retalista. A modificación que se leva a cabo implica crear un réxime específico aplicable ós contratos de compravenda civil de bens de consumo celebrados entre os consumidores e os vendedores profesionais. O réxime de saneamento de vicios ocultos do Código civil permanece inalterado, sendo de aplicación ás compravendas civís non comprendidas no ámbito da directiva. O réxime contido na Lei de ordenación do comercio retalista segue sendo aplicable para regular os aspectos da garantía comercial que non veñen recollidos nesta lei.

En conclusión, as accións de reparación e substitución do ben vendido, de rebaixa do seu prezo e de resolución da compravenda previstas nesta lei substitúen, no ámbito das compravendas de bens de consumo, as accións redhibitoria e quanti minoris derivadas do saneamento por vicios ocultos, e deixan a salvo as accións indemnizatorias que asisten os compradores.

En razón de tales incidencias, esta lei díctase ó abeiro do establecido no artigo 149.1.6.^a e 8.ª da Constitución, que lle confiren ó Estado competencia exclusiva en materia de lexislación mercantil, procesual e civil.

Artigo 1. *Principios xerais.*

O vendedor está obrigado a lle entregar ó consumidor un ben que sexa conforme co contrato de compravenda nos termos establecidos nesta lei.

Para os efectos desta lei son vendedores as persoas físicas ou xurídicas que, no marco da súa actividade profesional, venden bens de consumo. Considéranse aquí bens de consumo os bens mobles corporais destinados ó consumo privado.

Para os efectos desta lei considéranse consumidores os definidos como tales na Lei 26/1984, do 19 de xullo, xeral para a defensa dos consumidores e usuarios.

Artigo 2. *Ámbito de aplicación.*

O previsto nesta lei non será de aplicación ós bens adquiridos mediante venda xudicial, nin á auga nin ó gas cando non estean envasados para a venda en volume delimitado ou en cantidades determinadas, nin á electricidade. Tampouco será aplicable ós bens de segunda man adquiridos en poxa administrativa á que os consumidores poidan asistir persoalmente.

Quedan incluídos no ámbito de aplicación desta lei os contratos de subministración de bens de consumo que se teñan que producir ou fabricar.

Artigo 3. *Conformidade dos bens co contrato.*

1. Salvo proba en contrario, entenderase que os bens son conformes co contrato sempre que cumpran tódolos requisitos que se expresan a continuación, salvo que polas circunstancias do caso algún deles non resulte aplicable:

a) Que se axusten á descrición realizada polo vendedor e posúan as calidades do ben que o vendedor lle presentase ó consumidor en forma de mostra ou modelo.

b) Que sexan aptos para os usos a que ordinariamente se destinen os bens do mesmo tipo.

c) Que sexan aptos para calquera uso especial requirido polo consumidor cando o puxese en coñecemento do vendedor no momento de celebración do contrato, sempre que este admitise que o ben é apto para o devandito uso.

d) Que presenten a calidade e prestacións habituais dun ben do mesmo tipo que o consumidor poida fundadamente esperar, tendo en conta a natureza do ben e, se é o caso, das declaracións públicas sobre as características concretas dos bens feitas polo vendedor, polo produtor ou polo seu representante, en particular na publicidade ou na etiquetaxe. O vendedor non quedará obrigado por tales declaracións públicas se demostra que descoñecía e non cabía razoablemente esperar que coñecese a declaración en cuestión, que a devandita declaración fora corrixida no momento de celebración do contrato ou que a devandita declaración non puido influír na decisión de compra-lo ben de consumo.

2. A falta de conformidade que resulte dunha incorrecta instalación do ben equipararase á falta de conformidade do ben cando a instalación estea incluída no contrato de compravenda e fose realizada polo vendedor ou baixo a súa responsabilidade, ou polo consumidor cando a instalación defectuosa se deba a un erro nas instrucións de instalación.

3. Non haberá lugar a responsabilidade por faltas de conformidade que o consumidor coñecese ou non puidese fundadamente ignorar no momento da celebración do contrato ou que teñan a súa orixe en materiais subministrados polo consumidor.

Artigo 4. *Responsabilidade do vendedor e dereitos do consumidor.*

O vendedor responderá ante o consumidor de calquera falta de conformidade que exista no momento da entrega do ben. Nos termos desta lei recoñéceselle ó consumidor o dereito á reparación do ben, á súa substitución, á rebaixa do prezo e á resolución do contrato.

A renuncia previa dos dereitos que esta lei lles recoñece ós consumidores é nula, e son, así mesmo, nulos os actos realizados en fraude desta lei, de conformidade co artigo 6 do Código civil.

Artigo 5. *Reparación e substitución do ben.*

1. Se o ben non fose conforme co contrato, o consumidor poderá optar entre esixi-la reparación ou a substitución do ben, salvo que unha destas opcións resulte imposible ou desproporcionada. Desde o momento en que o consumidor lle comunique ó vendedor a opción elixida, ámbalas partes teranse que ater a ela. Esta decisión do consumidor enténdese sen prexuízo do disposto no artigo seguinte para os supostos en que a reparación ou a substitución non logren pó-lo ben en conformidade co contrato.

2. Considerarase desproporcionada toda forma de saneamento que lle imponha ó vendedor custos que, en comparación coa outra forma de saneamento, non sexan razoables, tendo en conta o valor que tería o ben se non houberse falta de conformidade, a relevancia da falta de conformidade e se a forma de saneamento alternativa se puidese realizar sen inconvenientes maiores para o consumidor.

Artigo 6. *Regras da reparación ou substitución do ben.*

A reparación e a substitución axustaranse ás seguintes regras:

a) Serán gratuítas para o consumidor. Esta gratuidade comprenderá os gastos necesarios realizados para emenda-la falta de conformidade dos bens co contrato, especialmente os gastos de envío, así como os custos relacionados coa man de obra e os materiais.

b) Deberanse levar a cabo nun prazo razoable e sen maiores inconvenientes para o consumidor, tendo en conta a natureza dos bens e da finalidade que tivesen para o consumidor.

c) A reparación suspende o cómputo dos prazos a que se refire o artigo 9 desta lei. O período de suspensión comezará desde que o consumidor poña o ben á disposición do vendedor e concluirá coa entrega ó consumidor do ben xa reparado. Durante os seis meses posteriores á entrega do ben reparado, o vendedor responderá das faltas de conformidade que motivaron a reparación, presumíndose que se trata da mesma falta de conformidade cando se reproduzan no ben defectos da mesma orixe que os inicialmente manifestados.

d) A substitución suspende os prazos a que se refire o artigo 9 desde o exercicio da opción ata a entrega do novo ben. O ben substituto seralle de aplicación, en todo caso, o segundo parágrafo do artigo 9.1.

e) Se concluída a reparación e entregado o ben, este segue sendo non conforme co contrato, o comprador poderá esixi-la substitución do ben, dentro dos límites establecidos no punto 2 do artigo 5, ou a rebaixa do prezo ou a resolución do contrato nos termos dos artigos 7 e 8 desta lei.

f) Se a substitución non lograrse pó-lo ben en conformidade co contrato, o comprador poderá esixi-la reparación do ben, dentro dos límites establecidos no punto

2 do artigo 5, ou a rebaixa do prezo ou a resolución do contrato nos termos dos artigos 7 e 8 desta lei.

g) O consumidor non poderá esixi-la substitución no caso de bens non funxibles, nin tampouco cando se trate de bens de segunda man.

Artigo 7. *Rebaixa do prezo e resolución do contrato.*

A rebaixa do prezo e a resolución do contrato procederán, á elección do consumidor, cando este non puidese esixi-la reparación ou a substitución e nos casos en que estas non se levasen a cabo en prazo razoable ou sen maiores inconvenientes para o consumidor. A resolución non procederá cando a falta de conformidade sexa de escasa importancia.

Artigo 8. *Criterios para a rebaixa do prezo.*

A rebaixa do prezo será proporcional á diferenza existente entre o valor que o ben tería no momento da entrega de ter sido conforme co contrato e o valor que o ben efectivamente entregado tiña no momento da devandita entrega.

Artigo 9. *Prazos.*

1. O vendedor responde das faltas de conformidade que se manifesten nun prazo de dous anos desde a entrega. Nos bens de segunda man, o vendedor e o consumidor poderán pactar un prazo menor, que non poderá ser inferior a un ano desde a entrega.

Agás proba en contrario, presumírase que as faltas de conformidade que se manifesten nos seis meses posteriores á entrega xa existían cando a cousa se entregou, excepto cando esta presunción sexa incompatible coa natureza do ben ou coa índole da falta de conformidade.

2. Salvo proba en contrario, a entrega enténdese feita no día que figure na factura ou tique de compra, ou no albará de entrega correspondente se este fose posterior.

3. A acción para reclama-lo cumprimento do previsto nos artigos 1 a 8 desta lei prescribirá ós tres anos desde a entrega do ben.

4. O consumidor deberá informa-lo vendedor da falta de conformidade no prazo de dous meses desde que tivo coñecemento dela.

Agás proba en contrario, entenderase que a comunicación do consumidor tivo lugar dentro do prazo establecido.

Artigo 10. *Acción contra o produtor.*

Cando ó consumidor lle resulte imposible ou lle supoña unha carga excesiva dirixirse fronte ó vendedor pola falta de conformidade dos bens co contrato de compra, o consumidor poderá reclamar directamente ó produtor co fin de obte-la substitución ou reparación do ben.

Con carácter xeral, e sen prexuízo de que a responsabilidade do produtor cesara, para os efectos desta lei, nos mesmos prazos e condicións que os establecidos para o vendedor, o produtor responderá pola falta de conformidade cando esta se refira á orixe, identidade ou idoneidade dos bens de consumo, de acordo coa súa natureza e finalidade e coas normas que os regulan.

Enténdese por produtor o fabricante dun ben de consumo ou o importador del no territorio da Unión Europea ou calquera persoa que se presente como tal ó indicar no ben de consumo o seu nome, marca ou outro signo distintivo.

Quen responde fronte ó consumidor disporá do prazo dun ano para repetir do responsable da falta de conformidade. Este prazo compútase a partir do momento en que se completou o saneamento.

Artigo 11. *Garantía comercial.*

1. A garantía comercial que se poida ofrecer adicionalmente obrigará a quen figure como garante nas condicións establecidas no documento de garantía e na correspondente publicidade.

2. Por petición do consumidor, a garantía deberase formalizar, polo menos, en castelán, por escrito ou en calquera outro soporte duradeiro e directamente dispoñible para o consumidor, que sexa accesible a este e acorde coa técnica de comunicación empregada.

3. A garantía expresará necesariamente:

- a) O ben sobre o que recaia a garantía.
- b) O nome e enderezo do garante.
- c) Que a garantía non afecta os dereitos de que dispón o consumidor conforme as previsións desta lei.
- d) Os dereitos do consumidor como titular da garantía.
- e) O prazo de duración da garantía e o seu alcance territorial.
- f) As vías de reclamación de que dispón o consumidor.

4. A acción para reclama-lo cumprimento do disposto na garantía prescribirá ós seis meses desde a finalización do prazo de garantía.

5. En relación cos bens de natureza duradeira, a garantía comercial e os dereitos que esta lei lle concede ó consumidor ante a falta de conformidade co contrato formalizáranse sempre por escrito ou en calquera soporte duradeiro.

Artigo 12. *Acción de cesación.*

1. Poderase exercer a acción de cesación contra as condutas contrarias ó previsto pola presente lei que lesionen intereses tanto colectivos como difusos dos consumidores e usuarios, na forma e coas condicións establecidas na Lei de axuízamento civil e na Lei xeral para a defensa dos consumidores e usuarios.

2. Estarán lexitimados para exercer-la acción de cesación:

a) O Instituto Nacional de Consumo e os órganos ou entidades correspondentes das comunidades autónomas e das corporacións locais competentes en materia de defensa dos consumidores.

b) As asociacións de consumidores e usuarios que reúnan os requisitos establecidos na Lei 26/1984, do 19 de xullo, xeral para a defensa dos consumidores e usuarios, ou, se é o caso, na lexislación autonómica en materia de defensa dos consumidores.

c) O Ministerio Fiscal.

d) As entidades doutros estados membros da Comunidade Europea constituídas para a protección dos intereses colectivos e dos intereses difusos dos consumidores que estean habilitadas mediante a súa inclusión na lista publicada para tal fin no «Diario Oficial das Comunidades Europeas».

Os xuíces e tribunais aceptarán a devandita lista como proba da capacidade da entidade habilitada para ser parte, sen prexuízo de examinar se a súa finalidade e os intereses afectados lexitiman o exercicio da acción.

Tódalas entidades citadas neste artigo poderanse constituír nos procesos promovidos por outra calquera delas, se o estiman oportuno para a defensa dos intereses que representan.

Artigo 13. *Puntos de conexión.*

As normas de protección dos consumidores contidas nesta lei serán aplicables, calquera que sexa a lei elixida

polas partes para rexe-lo contido cando o ben teña que utilizarse, exercerse o dereito ou realizarse a prestación nalgún dos estados membros da Unión Europea, ou o contrato se celebre total ou parcialmente en calquera deles, ou unha das partes sexa cidadán dun Estado membro da Unión Europea ou presente o negocio xurídico calquera outra conexión análoga ou vínculo estreito co territorio da Unión Europea.

Disposición adicional. *Incompatibilidade de accións.*

O exercicio das accións que prevé esta lei derivadas da falta de conformidade será incompatible co exercicio das accións derivadas do saneamento por vicios ocultos da compravenda.

En todo caso, o comprador terá dereito, de acordo coa lexislación civil e mercantil, a ser indemnizado polos danos e perdas derivados da falta de conformidade.

Disposición transitoria primeira.

O disposto respecto da garantía comercial non será de aplicación ós produtos postos en circulación antes da entrada en vigor desta lei. Estes rexeranse polas disposicións vixentes no devandito momento.

Disposición transitoria segunda.

Entretres o Goberno non concrete os bens de natureza duradeira, como prevé o punto 2 da disposición derradeira quinta, entenderase que tales bens son os enumerados no anexo II do Real decreto 1507/2000, do 1 de setembro, polo que se actualizan os catálogos de produtos e servizos de uso ou consumo común, ordinario e xeneralizado e de bens de natureza duradeira, para efectos do disposto, respectivamente, nos artigos 2, punto 2, e 11, puntos 2 e 5, da Lei xeral para a defensa dos consumidores e usuarios e normas concordantes.

Disposición derogatoria. *Derrogación normativa.*

Quedan derogadas tódalas disposicións de igual ou inferior rango que se opoñan ó establecido nesta lei.

Disposición derradeira primeira. *Modificación normativa.*

O punto 1 do artigo 8 da Lei 26/1984, do 19 de xullo, xeral para a defensa dos consumidores e usuarios, terá a seguinte redacción:

«1. A oferta, promoción e publicidade dos produtos, actividades ou servizos, axustaranse á súa natureza, características, condicións, utilidade ou finalidade, sen prexuízo do establecido nas disposicións sobre publicidade e de acordo co principio de conformidade co contrato regulado na súa lexislación específica. O seu contido, as prestacións propias de cada produto ou servizo e as condicións e garantías ofrecidas, serán esixibles polos consumidores e usuarios, mesmo cando non figuren expresamente no contrato celebrado ou no documento ou comprobante recibido.»

Disposición derradeira segunda. *Modificación da Lei 40/2002, do 14 de novembro, reguladora do contrato de aparcamento de vehículos.*

Modifícase o artigo 3.1, alínea b), da Lei 40/2002, do 14 de novembro, que quedará redactado nos seguintes termos:

«b) Entregarlle ó usuario un xustificante do aparcamento, con expresión do día e hora da entrada cando iso sexa determinante para a fixación do prezo. No xustificante farase constar, en todo caso e nos termos que regulamentariamente se determinen, a identificación do vehículo e se o usuario lle fai entrega ou non ó responsable do aparcadoiro das chaves do vehículo.»

Disposición derradeira terceira. *Reforma da Lei de axuizamento civil.*

A Lei 1/2000, do 7 de xaneiro, de axuizamento civil, queda modificada nos termos seguintes:

Un. O segundo parágrafo do punto cuarto do artigo 22 queda redactado da forma seguinte:

«O disposto no parágrafo anterior non será de aplicación cando o arrendatario enervase o desafiuzamento nunha ocasión anterior, nin cando o arrendador lle requirise pagamento ó arrendatario, por calquera medio que dea fe, con, polo menos, dous meses de antelación á presentación da demanda e o pagamento non se efectuase ó mesmo tempo cá devandita presentación.»

Dous. Engádese un punto 3 ó artigo 33, co seguinte contido:

«3. Cando nun xuízo daqueles ós que se refire o número 1.º do punto 1 do artigo 250, algunha das partes solicítase o recoñecemento do dereito á asistencia xurídica gratuíta, o tribunal, tan pronto como teña noticia deste feito, dictará unha resolución motivada requirindo dos colexios profesionais o nomeamento provisional de avogado e de procurador, cando as designacións non fosen realizadas con anterioridade, sen prexuízo do resarcimento posterior dos honorarios correspondentes polo solicitante se se lle denega despois o dereito á asistencia xurídica gratuíta.

Esta resolución comunicaráselles polo medio máis rápido posible ós colexios de avogados e de procuradores, tramitándose a continuación a solicitude segundo o previsto na Lei de asistencia xurídica gratuíta.»

Tres. Engádese un segundo parágrafo ó punto 3 do artigo 155, co seguinte texto:

«Cando na demanda se exerza unha acción daquelas ás que se refire o número 1.º do punto 1 do artigo 250, poderase designar como domicilio do demandado, para efectos de actos de comunicación, a vivenda ou local arrendado.»

Catro. O primeiro parágrafo do punto 3 do artigo 161 quedará redactado da seguinte forma:

«3. Se o domicilio onde se pretende practica-la comunicación fose o lugar no que o destinatario teña o seu domicilio segundo o padrón municipal ou para efectos fiscais ou segundo rexistro oficial ou publicacións de colexios profesionais ou fose a vivenda ou local arrendado ó demandado, e non se encontrar alí o devandito destinatario, poderase efectua-la entrega a calquera empregado ou familiar, maior de 14 anos, que se encontre nese lugar, ou ó conserxe do predio, se o tiver, advertíndolle ó receptor que está obrigado a lle entrega-la copia da resolución ou da cédula ó destinatario desta, ou a darlle aviso, se sabe o seu paradiro.»

Cinco. Engádese un punto 3 ó artigo 437, co seguinte texto:

«3. Se na demanda se solicitase o desafiuzamento de predio urbano por falta de pagamento das rendas ou cantidades debidas ó arrendador, o demandante poderá anunciar nela que asume o compromiso de lle condonar ó arrendatario toda ou parte da débeda e das custas, con expresión da cantidade concreta, condicionándoo ó desaloxo voluntario do predio dentro do prazo que se indique, que non poderá ser inferior a un mes desde que se notifique a demanda.»

Seis. O punto 3 do artigo 438 queda redactado da seguinte forma:

«3. Non se admitirá nos xuízos verbais a acumulación obxectiva de accións, salvo as excepcións seguintes:

1.ª A acumulación de accións baseadas nuns mesmos feitos, sempre que proceda, en todo caso, o xuízo verbal.

2.ª A acumulación da acción de resarcimento de danos e perdas a outra acción que sexa prexudicial dela.

3.ª A acumulación das accións en reclamación de rendas ou cantidades análogas vencidas e non pagadas, cando se trate de xuízos de desafiuzamento do predio por falta de pagamento, con independencia da cantidade que se reclame.»

Sete. O punto 3 do artigo 440 terá o seguinte texto:

«3. Nos casos de demandas de desafiuzamento de predio urbano por falta de pagamento de rendas ou cantidades debidas, o tribunal indicará, se é o caso, na citación para a vista, a posibilidade de enerva-lo desafiuzamento consonte o establecido no punto 4 do artigo 22 desta lei, así como, se o demandante expresou na súa demanda que asume o compromiso a que se refire o punto 3 do artigo 437, que a aceptación deste compromiso equivalerá a unha avinza cos efectos do artigo 21, para o fin do cal lle outorgará un prazo de cinco días ó demandado para que manifeste se acepta o requirimento. Tamén se apercibirá o demandado de que, de non comparecer á vista, se declarará o desafiuzamento sen máis trámites. Igualmente, o tribunal fixará no auto de admisión día e hora para que teña lugar, se é o caso, o lanzamento, que poderá ser inferior a un mes desde a data da vista, advertindo o demandado de que, en caso de que a sentenza sexa condenatoria e non se recorra contra ela, se procederá ó lanzamento na data fixada se o solicitase o demandante na forma prevista no artigo 549.»

Oito. Modifícase o punto 1 do artigo 447, que terá o seguinte texto:

«1. Practicadas as probas se se propuxeron e admitiron, ou expostas, noutro caso, as alegacións das partes, darase por rematada a vista e o tribunal dictará sentenza dentro dos 10 días seguintes. Exceptúanse os xuízos verbais en que se pida o desafiuzamento de predio urbano, en que a sentenza se dictará nos cinco días seguintes, convocándose no acto da vista as partes á sede do tribunal para recibila notificación, que terá lugar o día máis próximo posible dentro dos cinco seguintes ó da sentenza.»

Nove. Engádese un punto 4 ó artigo 703, que terá o seguinte texto:

«4. Se con anterioridade á data fixada para o lanzamento, en caso de que o título consista nunha

sentencia dictada nun xuízo de desafiuamento de predio urbano por falta de pagamento das rendas ou cantidades debidas ó arrendador, se entregase a posesión efectiva ó demandante antes da data do lanzamento, acreditándoo o arrendador ante o tribunal, dictarase auto no que se declare executada a sentenza e se cancele a dilixencia, a non ser que o demandante solicite o seu mantemento para que se levante acta do estado en que se encontre o predio.»

Disposición derradeira cuarta. *Habilitación ó Goberno.*

Habílitase o Goberno para que no prazo de tres anos proceda a refundir nun único texto a Lei xeral para a defensa dos consumidores e usuarios e as normas de transposición das directivas comunitarias dictadas en materia de protección dos consumidores e usuarios que inciden nos aspectos regulados nela, regularizando, aclarando e harmonizando os textos legais que teñan que ser refundidos.

Disposición derradeira quinta. *Desenvolvemento regulamentario.*

1. Facúltase o Goberno para dicta-las disposicións precisas para o desenvolvemento desta lei.
2. O Goberno determinará os bens de natureza dura-deira a que se refire o punto 5 do artigo 11 desta lei.

Disposición derradeira sexta. *Información ós consumidores e usuarios.*

O Goberno da Nación porá en marcha, no prazo máximo de seis meses desde a entrada en vigor desta lei, de acordo coas comunidades autónomas e en colaboración coas organizacións de consumidores e usuarios, un programa específico para informar adecuadamente os consumidores e usuarios dos dereitos e obrigas contidos nesta lei e para alenta-las organizacións profesionais a que informen os consumidores sobre os seus dereitos.

Disposición derradeira sétima. *Título competencial.*

Esta lei dítase ó abeiro das competencias exclusivas que lle corresponden ó Estado en materia de lexislación mercantil, procesual e civil, consonte o artigo 149.1.6.^a e 8.ª da Constitución.

Disposición derradeira oitava. *Entrada en vigor.*

Esta lei entrará en vigor ós dous meses da súa publicación no «Boletín Oficial del Estado».

Por tanto,

Mando a tódolos españois, particulares e autoridades que cumpran e fagan cumprir esta lei.

Madrid, 10 de xullo de 2003.

JUAN CARLOS R.

O presidente do Goberno
en funcións,
MARIANO RAJOY BREI

13864 LEI 24/2003, do 10 de xullo, da viña e do viño. («BOE» 165, do 11-7-2003.)

JUAN CARLOS I

REI DE ESPAÑA

Saiban tódolos que a viren e a entenderen que as Cortes Xerais aprobaron e eu sanciono a seguinte lei.

EXPOSICIÓN DE MOTIVOS

I

O viño e a viña son inseparables da nosa cultura. Desde que o home deixa testemuños gráficos para a historia, aparece en escena cunha xerra de viño na man: nas pinturas exipcias, nas ánforas gregas, nos mosaicos romanos.

Malia tan ancestral cultura do viño, coa súa proxeción social, literaria e mística, o dereito tardou moito en entrar neste campo, que lle era alleo mentres per-tencia ó mundo das satisfaccións dos sentidos ou dos sentimentos. Só cando o viño se converteu nun problema de saúde, de orde pública ou económica —e os poderes públicos se interesaron por estas cuestións— é cando as pragmáticas e as leis fixeron acto de presenza, primeiro prohibindo, despois fomentando e logo regulando a produción, a comercialización e o consumo.

Non se pretende aquí, nin viría ó caso, facer unha síntese histórica da lexislación vitivinícola; máis ben hai que pór de relevo que non a houbo ata tempos recentes, salvo algunhas medidas de policía de abastos, case sempre de carácter local, que en España se empezan a adoptar, a mediados do século XVII, máis para frea-los excesos dalgúns viñateiros que para regula-las campañas. Durante o século XIX seguíronse publicando numerosas disposicións do mesmo teor aínda que, por influxo das novas tendencias, se foi substituíndo a idea dos «abastos» pola da calidade. Tal vez sexa a Real orde do 23 de febreiro de 1890 a primeira das disposicións relativas á elaboración dos viños, real orde que tivo que ser reforzada polo Real decreto do 7 de xaneiro do 1897, que contén un preámbulo moi ilustrativo.

Á devandita preocupación véñse sumar, xa case nos limiares do século XX, a do comercio exterior. Baixo a rexencia de María Cristina dictouse o Real decreto do 21 de agosto de 1888 polo que se dispón que o Goberno establecerá en París, Londres e Hamburgo estacións enotécnicas, con obxecto de promover, auxiliar e facilita-lo comercio de viños españois puros e lexítimos.

E así, prescindindo de detalles que enturbarían a claridade do esquema, chégase ó Estatuto do viño de 1932, no que se intenta por primeira vez a regulación completa do sector. Co paso do tempo, este notable corpo legal quedou desbordado polo avances tecnolóxicos e a expansión desta rama da produción agraria, e as súas previsións resultaron insuficientes ou inadecuadas para a nova situación creada no contorno pola Comunidade Económica Europea.

Para o efecto, pola Lei 25/1970, do 2 de decembro, aprobouse un novo Estatuto da viña, do viño e dos alcohois, que é o que está formalmente —só formalmente— en vigor.

II

Porque, despois disto, producíronse dous acontecementos importantes: a promulgación da Constitución española de 1978, que configura o Estado das autonomía, e o ingreso de España nas Comunidades Europeas.